

Un món feliç

Aldous Huxley

Aldous Huxley
Un món feliç

Traducció de Ramon Folch i Camarasa

Introducció i propostes de treball
d'A. Munné-Jordà

educaula

Educaula62

Col·lecció Educació 62

Títol original anglès: *Brave New World*

© Mrs. Laura Huxley. Chatto & Windus Ltd. Londres, 1932

© de la traducció: Ramon Folch i Camarasa, 2003

© d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Educaula 62

Primera edició en aquest segell: juny del 2019

www.educaula62.cat
educacio@educaula62.cat

Dipòsit Legal: B. 11.483-2019
ISBN: 978-84-15954-69-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com **ecològic** i procedeix de boscos gestionats de manera **sostenible**.

Capítol I

Un edifici quadrat, gris, de trenta-quatre pisos, només. Damunt la porta principal, les paraules «Centre d'Incubació i Condicionament de Londres Central», i, en un escut, la divisa de l'Estat Mundial: «Comunitat, Identitat, Estabilitat».

L'enorme sala de la planta baixa estava orientada de cara al nord. Freda, tot i l'estiu que regnava a l'exterior i la calor tropical de la sala, una claror feble, crua, entrava per les finestres cercant àvidament alguna figura amortallada, alguna pàl·lida forma d'acadèmica pell de gallina; però només trobava el vidre, el níquel i la porcellana brillant d'un laboratori. La hivernada responia a la hivernada. Les bates dels que hi treballaven eren blanques, i els guants que portaven, de goma clara, color de cadàver. La claror era gelada, morta, fantasmagòrica. Només dels tambors grocs dels microscopis n'arrencava una mica de substància rica i vivent, escorrent-se pels tubs polits com mantega, i formant així una llarga successió de reflexos lluminosos, seguint la perspectiva de les taules de treball.

—I això —va dir el Director, obrint la porta— és la Sala de Fertilització.

Acotats sobre els seus instruments, tres-cents Fertilitzadors estaven submergits, quan el Director d'Incubació i Condicionament entrà a la sala, en el silenci a penes alenat, el botzineig distret o la xiuladissa entotsolada del qui està absort, concentrat. Un grup d'estudiants novells, molt joves, barbamecs i rosats, seguia nerviosament, gairebé abjectament, el Director, pràcticament estalonant-lo. Cadascú portava un bloc de notes

en el qual escrivia uns gargots, afanyosament, cada vegada que el gran home obria els llavis. Directament, de la font de la ciència personificada. Era un gran privilegi. El DIC, de Londres Central, acompanyava els nous alumnes personalment en la visita als diversos departaments.

—Només per donar-los una idea general —els explicava.

Perquè, és clar, una idea general o altra havien de tenir si havien de treballar d'una manera intel·ligent; però, no gaire, naturalment, si havien de ser membres bons i feliços de la societat. Perquè els detalls, com tothom sap, fan la virtut i la felicitat; les generalitats són uns mals intel·lectualment necessaris. No són els filòsofs sinó els fusters de marqueteria i els col·leccionistes de segells els que componen la columna vertebral de la societat.

—Demà —afegia, somrient-los amenaçadorament— hauran de posar-se a treballar seriosament i no tindran temps per a les generalitats. Mentrestant...

Mentrestant, allò era un privilegi. Directament, de llavis de la ciència personificada al carnet de notes. Els minyons gargejaven com folls.

Alt i prim, però dret com un fus, el Director avançà per la sala. Tenia el mentó punxegut i les dents grosses i sortides, cobertes amb prou feines, quan no parlava, pels llavis plens de línies ondulants. Vell, jove? Trenta anys? Cinquanta? Feia de mal dir. Però la qüestió ni es plantejava; en aquell any d'estabilitat, el 632 dF, a ningú no se li acudia de preguntar una cosa així.

—Començaré pel començament —va dir el DIC.

I els estudiants més zelosos van anotar la seva intenció en el bloc: «Comença pel començament».

—Això —i féu un gest amb la mà, assenyalant el seu voltant—, són les incubadores. Obrint una porta aïlladora els mostrarà una renglera de prestatges plens de tubs d'assaig numerats. La pro-

visió setmanal d'òvuls —explicà—. Conservats a la temperatura de la sang; en canvi, els gàmetes masculins —i obrí una altra porta— han de conservar-se a trenta-cinc graus en lloc de trenta-set. La temperatura de la sang esterilitza.

Els marrans abrigats amb termogen no engendren anyells.

Recolzant-se a les incubadores, i mentre els llapis corrien il·legiblement per les pàgines del blocs, el DIC oferí als estudiants una breu descripció del modern procés de fertilització; de primer parlà, naturalment, de l'aspecte quirúrgic, «l'operació soferta voluntàriament per al bé de la Societat, a part del fet que comporta un premi que equival a sis mesos de sou»; seguí amb una explicació de la tècnica necessària per conservar viu l'ovari extirpat, de manera que continuï treballant; passà a considerar la temperatura, viscositat i salinitat òptimes; es referí al líquid en el qual es conservaven els òvuls despresos i madurats, i, acompanyant els alumnes a les taules de treball, els ensenyà com es treia aquell líquid dels tubs d'assaig; com es vessava, de gota en gota, sobre unes plaques de microscopi adequadament escalfades; com els òvuls que contenia eren inspeccionats per si tenien alguna anormalitat, comptats i traslladats a un receptacle porós; com (i els portà a veure l'operació) aquest receptacle era submergit en un brou calent en el qual nedaven lliurement els espermatozous, en una concentració mínima de cent mil per centímetre cúbic, remarcà; com, al cap de deu minuts, el receptacle era retirat del líquid i es tornava a examinar el contingut; com, si alguns òvuls no havien quedat fecundats, tornaven a immerngir-lo, i, si calia, una altra vegada encara; com els òvuls fertilitzats tornaven a les incubadores on els Alfes i els Betes romanien fins que eren embotellats definitivament, mentre que els Gammes, Deltes i Èpsilons n'eren retirats, al cap de només trenta-sis hores, per ser sotmesos al mètode de Bokanovski.

—El mètode de Bokanovski —repetí el Director.

I els estudiants subratllaren les paraules als seus blocs.

Un òvul, un embrió, un adult: la normalitat. Però un ou bokanovskificat rebrota, prolifera, es divideix. Produeix de vuit a noranta-sis brots, i cada brot es convertirà en un embrió perfectament construït, i cada embrió en un adult. Es produïa, doncs, noranta-sis éssers humans on abans només se'n produïa un. Progrés.

—Essencialment —va concloure el DIC—, la bokanovskificació consisteix en una sèrie de deteniments del desenvolupament. Deturem el creixement normal, i, paradoxalment, l'òvul reacciona rebrotant.

«Reacciona rebrotant». Els llapis s'afanyaven.

El Director assenyalà cap a un costat. Damunt una cinta sense fi que es movia lentament, un portatubs ple entrava a la gran caixa metàl·lica, mentre un altre portatubs en sortia. La màquina zumzejava feblement. El director explicà que cada portatubs trigava vuit minuts a travessar la caixa. Vuit minuts de raigs X era el màxim que els òvuls podien suportar. Uns quants morien; de la resta, els menys susceptibles es dividien en dos; la majoria treien quatre brots; alguns, vuit; tots eren retornats a les incubadores, on els nous brots començaven a créixer; després, al cap de dos dies, eren sotmesos a una temperatura glacial, sobtadament, i hom en deturava el creixement. Dos, quatre, vuit, els brots, al seu torn, rebrotaven; després, hom els negava amb alcohol, fins a gairebé matar-los; com a conseqüència d'això, tornaven a brotar, i un cop havien rebrotat —brots de brots— els deixaven desenvolupar-se ja normalment, perquè un altre deteniment en la creixença gairebé sempre era fatal. A aquelles altures, l'òvul original ja havia produït de vuit a noranta-sis embrions, una superació notable de la naturalesa, cal reconèixer-ho. Bessons idèntics, però no en miserables parelles o en

grups de tres, com als antics temps vivípars, quan un òvul, per atzar, es dividia espontàniament; sinó que s'obtenien bessons a dotzenes, a vintenes...

—A vintenes —repetí el Director, i obrí els braços, com si repartís dons generosos—. A vintenes.

Però un dels estudiants va fer la ximpleria de preguntar quin avantatge hi havia, en això.

—Pobre noi! —El Director es girà, vivament, cap a ell—. No ho entén? No ho veu? —Alçà una mà, amb expressió solemne—. El mètode de Bokanovski és un dels millors instruments de l'estabilitat social.

«Millor instrument d'estabilitat social».

Homes i dones estandarditzats. En fornades uniformes. Tot el personal d'una petita fàbrica, producte d'un sol òvul bokanovskificat.

—Noranta-sis bessons idèntics treballant en noranta-sis màquines idèntiques! —La veu del Director tremolava gairebé d'entusiasme—. Sabem el que en fem. Per primera vegada en la història. —Cità la divisa planetària—: «Comunitat, identitat, estabilitat». Grans paraules. Si podíem bokanovskificar indefinidament, el problema estaria resolt.

Resolt amb Gammes estandarditzades, Deltas idèntics, Èpsilon uniformes. Milions de bessons iguals. El principi de la producció en massa aplicat, a l'últim, a la biologia.

—Però, per desgràcia —digué el Director, movent el cap—, *no podem* bokanovskificar indefinidament.

Noranta-sis semblava el límit; setanta-dos ja era un bon terme mitjà. Partint d'un sol ovari i amb gàmetes del mateix mascle, manufacturar tantes fornades de bessons idèntics com fos possible: heus ací el màxim que podien fer. I fins i tot això era difícil.

—Perquè en la naturalesa cal que passin trenta anys perquè

dos-cents òvuls madurin. I a nosaltres ens cal establitzar la població en aquest moment, ara mateix. Què en trauríem, d'anar posant al món bessons de gota en gota, al llarg d'un quart de segle?

Certament, no en traurien res. Sort que la tècnica de Podsnap havia accelerat immensament el procés de maduració. Ara poden obtenir un mínim de cent cinquanta òvuls madurs de dos anys. Fertilitzant i bokanovskificant aquests cents-cinquanta òvuls –o, dient-ho d'una altra manera, multiplicant-los per setanta-dos–, s'obtenia una mitjana de prop d'onze mil germans i germanes en cent cinquanta fornades de bessons idèntics, que es portaven com a màxim una diferència de dos anys.

–I, en casos excepcionals, podem obtenir d'un sol ovari més de quinze mil individus adults.

Fent un senyal a un minyó ros i de pell rosada que passava en aquell moment, el Director el cridà:

–Mr. Foster.

El minyó cara-rosat s'atansà.

–Podria dir-nos el rècord d'un sol ovari, Mr. Foster?

–Setze mil dotze, en aquest Centre –contestà Mr. Foster sense vacil·lar. Parlava de pressa, tenia uns ulls blaus plens de vivacitat, i era evident que li agradava de citar xifres–. Setze mil dotze; en cent vuitanta-nou fornades de bessons idèntics. Ara, que en alguns centres tropicals han obtingut xifres més altes –afegí, parlant com una metralladora–. Singapur n'ha produït, sovint, més de setze mil cinc-cents, i Mombasa ha assolit el rècord de disset mil. És clar que ells tenen molts avantatges. Cal veure com respon a la pituitària un ovari de negra! És una cosa astoradora, quan hom està acostumat a treballar amb material europeu. Tot i això –afegí, rient (però la claror del combat brillà als seus ulls, i l'alçament del seu mentó era reptador)–, tot i això, encara tenim esperances de batre'ls, si podem. Actual-

ment, estic treballant amb un ovari Delta-Menys meravellós. Només té divuit mesos de vellesa. I ja porta més de dos mil set-cents infants decantats o en embrió. I segueix fort. Encara els passarem la mà per la cara.

—Aquest esperit m'agrada —exclamà el Director, i donà un copet a l'espatlla de Mr. Foster—. Vingui amb nosaltres i atorgui a aquests minyons el benefici dels seus coneixements d'expert.

Mr. Foster somrigué, modestament.

—De bona gana.

I van seguir la visita.

A la sala d'Embotellament regnava una remor harmoniosa i una activitat ordenada. Trossos de peritoneu de truja fresc, tallats a mida, pujaven en petits ascensors del Magatzem d'Òrgans del soterrani. Zum...! i després... clic!: els petits ascensors s'obrien de bat a bat; l'embotellador només havia d'allargar una mà, agafar el tros de peritoneu, ficar-lo dins el flascó, allisar-lo, i abans que el flascó així folrat tingués temps de passar fora de l'abast de la mà, a la cinta sense fi, zum!, clic!, i un altre tros de peritoneu arribava de les profunditats, a punt de ser ficat dins una altra ampolla, la següent d'aquella lenta i inacabable processó de la cinta sense fi.

Després dels embotelladors hi havia els matriculadors. La processó avançava; un per un, els òvuls passaven dels tubs d'assaig als envasos més grans; es feia ràpidament un tall al folre del peritoneu i hi encastava la mòrula, omplia el flascó amb la solució salina... i ja l'ampolla havia passat i arribava a mans dels etiquetadors. Herència, data de fecundació, Grup Bokanovski al qual pertanyia, etc., tots aquests detalls passaven del tub d'assaig a l'ampolla. La processó —ja no anònima, sinó amb els seus noms, la seva identitat— seguia avançant lentament, passava lentament per una obertura del mur i entrava lentament a la Sala de Predestinació Social.

–Vuitanta-vuit metres cúbics de fitxes –va dir Mr. Foster, amb orgull, quan van entrar-hi.

–Que contenen tota la informació d'interès –afegí el Director.

–Posades al dia cada matí.

–I coordinades cada tarda.

–Que serveixen de base per als càlculs.

–Tants individus, de tal o tal qualitat –va dir mister Foster.

–Distribuïts en tals i tals quantitats.

–La mitjana màxima de decantació en qualsevol moment.

–De manera que es pugui compensar, ràpidament, qualsevol pèrdua imprevista.

–Ràpidament –repetí Mr. Foster–. Si sabien les hores extra que vaig haver de treballar després del darrer terratrèmol japonès!

Va riure de bona gana i bellugà el cap.

–Els predestinadors envien les seves xifres als Fertilitzadors.

–Els quals els faciliten els embrions que demanen.

–I els flascons passen per ací, per a ser predestinats amb detall.

–I després baixen al Magatzem d'Embrions.

–Que és on ara anirem nosaltres.

I obrint una porta, Mr. Foster encapçalà la marxa, escala avall, cap al soterrani.

La temperatura seguia essent tropical. Van entrar en una mitja claror que s'anava enfosquint. Dues portes i un corredor estret amb dos revolts asseguraven el soterrani contra tota possible infiltració de llum.

–Els embrions són com la pel·lícula fotogràfica –va dir Mr. Foster, tot empenyent la segona porta–. Només resisteixen la llum vermella.

I, en efecte, la tenebra en la qual els estudiants ara el seguien era vermellosa, com la que hom veu a través de les parpelles clo-

ses, en una tarda d'estiu. Els flancs sobresortints de rengleres i rengleres de prestatges sobre prestatges de flascons brillaven com carboncles innombrables, i entre els carboncles es movien els espectres vermells d'homes i dones d'ulls purpuris amb tots els símptomes del lupus. El zumbeig de la maquinària estremia suaument els aires.

—Doni'ls unes quantes xifres, Mr. Foster —va dir el Director, que estava cansat d'enraonar.

A Mr. Foster l'encisà l'ocasió de lluir-se donant-los unes quantes xifres.

Dos-cents vint metres de llargada, dos-cents d'amplada i deu d'altura. Assenyalà cap enlaire. Com gallines bevent, els estudiants van alçar els ulls cap al sostre altíssim.

Tres galeries de prestatges: a nivell de terra, primera galeria i segona galeria.

La teranyina d'acer de les galeries es perdia al lluny en la penombra. Prop d'ells, tres fantasmes vermells s'afanyaven a descarregar garrafes d'una escala mòbil.

L'ascensor de la Sala de Predestinació Social.

Cada ampolla podia ser col·locada en un dels quinze prestatges, i cada prestatge, encara que a primera vista no es veia, era un tren que corria a tres-cents trenta-tres mil·límetres per hora. Dos-cents seixanta-set dies, a vuit metres al dia. Dos mil cent trenta-sis metres en total. Una volta al soterrani a nivell de terra, una altra volta a la primera galeria, mitja volta a la segona, i, al matí del dia que feia dos-cents seixanta-set, llum de dia a la Sala de Decantació: l'anomenada existència independent.

—Però, en l'interval —acabà Mr. Foster— els fem una pila de coses. Ja ho crec: una colla.

I va riure, amb expressió triomfant.

—M'agrada, aquest esperit —repetí el Director—. Fem una volta. Expliqui'ls-ho tot, Mr. Foster.

Mr. Foster els ho explicà tot.

Els parlà dels embrions que creixien al seu jaç de peritoneu. Els va fer tastar l'alimentós succedani de sang amb el qual els nodrien. Explicà per què calia estimular-los amb placentina i tiroxina. Els parlà de l'extracte de *corpus luteum*. Els ensenyà les xeringues a través de les quals, cada dotze metres, des del zero fins al dos-cents quaranta, els era injectat automàticament. Parlà de les dosis gradualment creixents de pituïtària administrades durant els darrers noranta-sis metres de la seva cursa. Va descriure la circulació maternal artificial aplicada a cada flascó en el metre 112, els ensenyà el dipòsit de succedani de sang, la bomba centrífuga que mantenia el líquid en moviment per la placenta i el feia passar pel pulmó sintètic i el filtre de productes de deixalla. Es referí a l'empipadora tendència de l'embrió a l'anèmia, i a les dosis massives d'extractes d'estómac de porc i de fetge de poltre fetal que, per tant, calia administrar-los.

Els ensenyà el senzill mecanisme per mitjà del qual, durant els darrers dos metres de cada vuit, tots els embrions eren sacsejats per tal que es familiaritzessin amb el moviment. Al·ludí a la gravetat de l'anomenat «trauma de decantament», i esmentà les precaucions que es prenen per minimitzar aquell perillós xoc mitjançant l'adequat entrenament de l'embrió. Els parlà de les proves de sexe que es feien pels volts del metre dos-cents. Explicà el sistema d'etiquetatge: una T per als mascles, un cercle per a les femelles i per als que estaven destinats a ser hermafrodites un interrogant, negre sobre fons blanc.

—Perquè, naturalment —digué Mr. Foster—, en la gran majoria de casos, la fertilitat només és una molèstia. Per als nostres fins, en tindríem prou amb un ovari fèrtil de cada setze mil. Però volem poder escollir. A més, cal deixar un bon marge de seguretat, per això deixem que un trenta per cent d'embrions femella es desenvolupin normalment. Als altres els adminis-

trem una dosi d'hormones sexuals masculines cada vint-i-quatre metres durant el que els resta de cursa. Resultat: són decantats com a hermafrodites, normals estructuralment (encara que, va haver d'admetre-ho, tenien una lleugera tendència a criar barba), però estèrils. De tota garantia. La qual cosa –continua Mr. Foster– ja ens porta del regne de la simple imitació servil de la naturalesa al món, molt més interessant, de la invenció humana.

Es fregà les mans. Perquè, naturalment, no s'acontentaven pas d'incubar embrions; això podia fer-ho qualsevol vaca.

–També predestinem i condicionem. Decantem els nostres infants com a éssers humans socialitzats, com a Alfes o Èpsilons, com a futurs escuraclavegueres o futurs... –Va estar a punt de dir «Futurs Interventors Mundials», però, es va corregir i va dir: futurs Directors d'Incubadores.

El DIC acceptà el compliment amb un somriure.

Passaven pel metre tres-cents vint del prestatge onze. Un jove mecànic Beta-Menys treballava amb un tornavis i una clau anglesa a la bomba de succedani de sang d'un flascó que passava. El soroll del motor elèctric s'anava fent més greu a mesura que l'home cargolava. Més i més baix... Un darrer toc, una mirada al comptador de revolucions, i llestos. El mecànic es traslladà dues passes enllà i començà el mateix procés amb la bomba que seguia.

–Està reduint el nombre de revolucions per minut –explicà Mr. Foster–. El succedani passa més a poc a poc; per tant, travessa el pulmó menys sovint i aporta menys oxigen a l'embrió. No hi ha res com l'escassetat d'oxigen per mantenir un embrió per sota del nivell normal.

I tornà a fregar-se les mans.

–Però, i per què volen mantenir un embrió per sota del nivell normal? –preguntà un estudiant ingenu.

—Ase! —va dir el Director, trencant un llarg silenci—. No se li ha acudit de pensar que un embrió Èpsilon cal que tingui un «ambient» Èpsilon i una herència també Èpsilon?

Evidentment, no se li havia acudit. El minyó es mostrà aclaparat de confusió.

—Com més baixa és la casta —va dir Mr. Foster—, menys oxigen cal administrar. El primer òrgan afectat és el cervell. Després, l'esquelet. Al setanta per cent d'oxigen s'obté nans. A menys de setanta, monstres sense ulls. Completament inútils —acabà.

En canvi (i la seva veu esdevingué confidencial i apassionada), si podien descobrir una tècnica per abreujar el període de maduració, quin triomf, quin benefici per a la Societat!

—Pensin en el cavall, per exemple.

Tots van pensar en el cavall.

Madur a sis anys; l'elefant, als deu. En canvi l'home, a tretze anys encara no és sexualment madur, i no acaba de fer la creixença fins als vint. És clar que la intel·ligència humana superior era fruit d'aquest desenvolupament retardat.

—Però, en els Èpsilons —digué Mr. Foster, molt justament—, no necessitem intel·ligència humana.

No en necessitaven i no n'obtenien. Però, encara que el cervell de l'Èpsilon era madur a deu anys, el cos de l'Èpsilon no era adequat per al treball fins als divuit. Llargs anys d'immaduresa supèrflua i malaguanyada. Ah, si el desenvolupament podia accelerar-se fins a fer-lo tan ràpid, per exemple, com el d'una vaca! Quin enorme estalvi per a la Comunitat!

—Enorme! —van murmurar els estudiants.

L'entusiasme de Mr. Foster era encomanadís.

Mr. Foster, ara, es mostrà més tècnic; parlà de la coordinació endocrina anormal que feia que els homes creixessin tan lentament, i atribuï aquest fet a una mutació germinal. Es

podien contrarestar els efectes d'aquesta mutació germinal? Era possible, amb una tècnica adequada, tornar l'embrió d'Èpsilon a la normalitat dels gossos i les vaques? Heus ací el problema. I estava ben lluny de ser resolt.

Pilkington, a Mombasa, havia produït individus que eren sexualment madurs a quatre anys i havien fet tota la creixença als sis i mig. Un triomf científic. Però socialment inútil. Els homes i les dones de sis anys eren massa estúpids fins i tot per fer la feina dels Èpsilons. I el procés era de la mena del «tot o res»; o no obtenies cap modificació, o la modificació era en tots els aspectes. Encara estaven intentant de trobar el compromís entre adults de vint anys i adults de sis. Fins aleshores, sense èxit. Mr. Foster sospirà i bellugà el cap.

El passeig per la penombra vermellosa els havia portat a la vora del metre cent setanta del prestatge nou. A partir d'aquell punt, el prestatge número nou quedava tancat i els flascons feien la resta del seu viatge passant per una mena de túnel, interromput de tant en tant per obertures de dos o tres metres d'amplada.

—Condicionament per a l'escalfor i la calor —va dir Mr. Foster.

Túnels calents alternaven amb túnels freds. La fredor s'alia-va a la incomoditat en forma de raigs X poderosos. Quan eren decantats, els embrions ja havien adquirit una forta repugnància contra el fred. Eren futurs obrers destinats a emigrar als tròpics, a ser miners i teixidors de seda a l'acetat i metal·lúrgics. Més endavant, es faria que la seva ment recolzés el judici del seu cos.

—Els condicionem de manera que tendeixin a la calor —va concloure Mr. Foster—. Els nostres col·legues de dalt els ensenyaran a estimar-la.

—I aquest —intervingué el Director— és el secret de la felicitat

i la virtut: que tothom estimi allò que *ha* de fer. Tot el condicionament tendeix a això: a fer que la gent estimi el seu indefugible destí social.

En una obertura entre dos túnels, una infermera estava injectant alguna cosa amb una xeringa llarga i fina en el contingut gelatinós d'un flascó que passava. Els estudiants i els seus guies es van deturar a observar-la uns moments, en silenci.

—Molt bé, Lenina —va dir Mr. Foster, quan, a l'últim, la noia retirà la xeringa i s'incorporà.

La infermera es girà sobresaltada. Tot i el lupus aparent i els ulls vermells, es veia ben clar que era una noia excepcionalment bonica.

—Henry!

El somriure de la infermera brillà en direcció a Mr. Foster: una renglera de dents de coral.

—Encisadora, encisadora —murmurà el Director, i, donant dos o tres copets a la noia, amb la mà plana, va rebre a canvi un somriure deferent.

—Què els dóna? —preguntà Mr. Foster, adoptant un to estricte professional.

—Oh, el de sempre: la tifoidea i la malatia de la son.

—Els treballadors dels tròpics comencen a ser inoculats en el metre cent cinquanta —explicà Mr. Foster als estudiants—. Els embrions encara tenen ganyes. Immunitzem el peix contra les malalties del futur home. —Després, girant-se cap a Lenina, va dir—: A les cinc menys deu al terrat aquesta tarda; com de costum.

—Encisadora —va dir el Director, altra vegada.

I, amb un copet final, afectuós, s'allunyà, juntament amb la resta.

Al prestatge número deu, rengleres de treballadors de les indústries químiques de la propera generació eren condicio-

nats de manera que toleressin el plom, la sosa càustica, l'asfalt, el clor. El primer d'una fornada de dos-cents cinquanta mecànics de coets aeris passava en aquell moment pel metre mil cent del prestatge número tres. Un mecanisme especial mantenia el flascó en un constant i agitat moviment de rotació.

—Per millorar el seu sentit de l'equilibri —explicà Mr. Foster—. Fer reparacions en un coet a mig aire és una tasca molt pesada, sobretot quan han de treballar a la banda de fora. Els tallem la circulació quan estan drets, de manera que gairebé s'asfixien, i doblem la quantitat de succedani quan estan cap per avall. Així s'avesen a associar l'estar cap per avall amb el benestar; en realitat, acaben que només són feliços en aquesta posició.

—I ara —seguí Mr. Foster—, m'agradaria ensenyar-los alguns condicionaments interessants destinats a intel·lectuals Alfa-Més. En tenim una bona fornada al prestatge número cinc. A la primera galeria —cridà dos minyons que es disposaven a baixar a la planta—. Es troben pels volts del metre nou-cents —explicà—. No és possible portar a terme cap mena de condicionament intel·lectual eficaç fins que els fetus han perdut la cua. Segueixin-me.

Però el Director havia consultat el rellotge.

—Les tres menys deu —va dir—. No tenim temps per veure els embrions intel·lectuals. Hem de pujar a les guarderies abans que els infants hagin acabat la migdiada.

Mr. Foster es mostrà decebut.

—Almenys una ullada a la Sala de Decantació —demanà.

—D'acord. —El Director va somriure amb indulgència—. Però només una ullada.